Φαινομενολογική Διερεύνηση της βιωματικής εμπειρίας των κοινοτικών νοσηλευτών ψυχικής υγείας από τον επαγγελματικό τους ρόλο στην Κύπρο.

Αικατερίνη Καϊκούσιη, Μαρία Καρανικόλα

Εισαγωγή: Παρόλο που το μεγαλύτερο μέρος των υπηρεσιών ψυχικής υγείας παρέχεται στην κοινότητα, η βιωμένη εμπειρία των κοινοτικών νοσηλευτών ψυχικής υγείας (ΚΝΨΥ) από τον επαγγελματικό ρόλο τους δεν έχει μελετηθεί επαρκώς. Η παροχή φροντίδας στην κοινότητα είναι ιδιαίτερα απαιτητική, καθώς οι παρεμβάσεις δεν αφορούν μόνο στην αντιμετώπιση των παθοφυσιολογικών διαταραχών, αλλά και ζητημάτων διαχείρισης των καθημερινών αναγκών του πάσχοντος ατόμου και της οικογένειάς του.
Σκοπός: Διερεύνηση της βιωματικής εμπειρίας των ΚΝΨΥ, με έμφαση στα συναισθήματα και στις αντιλήψεις τους από τον επαγγελματικό ρόλο τους.
Μέθοδος: Εφαρμόστηκε ποιοτική μεθοδολογία βάσει της φαινομενολογικής προσέγγισης κατά Munhall. Κατόπιν συγκατάθεσης μετά από πληροφόρηση και σκόπιμης δειγματοληψίας το τελικό δείγμα αποτέλεσαν 5 ελληνοκύπριοι ΚΝΨΥ βάσει του κριτηρίου του θεματικού κορεσμού.
Αποτελέσματα: Το πυρηνικό και τα κύρια θέματα που προέκυψαν, φάνηκε να σχετίζονται άμεσα με την επίσκεψης στο σπίτι. Ως πυρηνικό θέμα του βιώματος του επαγγελματικού ρόλου των Ελληνο-Κυπρίων ΚΝΨΥ αναδείχθηκε το στοιχείο της «πρόκλησης» λόγω αντιστροφής των ρόλων κατά την επίσκεψη στο σπίτι. Αυτή η αντιστροφή φάνηκε να συμβολίζει κύρια αντιστροφή των σχέσεων εξουσίας μεταξύ νοσηλευτή και πάσχοντος. Ταυτόχρονα, η αναγκαιότητα αυτόνομης και ταχείας λήψης αποφάσεων φάνηκε να είναι διάχυτη προκειμένου ο νοσηλευτής να λειτουργήσει αποτελεσματικά στην επίσκεψη στο σπίτι, καθώς στο πλαίσιο αυτό δεν υφίσταται η άμεση υποστήριξη της διεπιστημονικής ομάδας. Περαιτέρω, περιγράφηκαν θετικά και αρνητικά συναισθήματα, καθώς και οι προσδοκίες των συμμετεχόντων από τον επαγγελματικό ρόλο τους.
Συμπεράσματα: Η σπουδαιότητα της κλινικής αυτονομίας, συνιστά μια καίρια παράμετρο του επαγγελματικού ρόλου των ΚΝΨΥ προκειμένου να λειτουργήσουν αποτελεσματικά κατά την επίσκεψη στο σπίτι. Το στοιχείο της πρόκλησης φαίνεται να ανατροφοδοτείται από το βαθμό κλινικής αυτονομίας, και ταυτόχρονα να λειτουργεί ως ρυθμιστικό σύστημα απέναντι στις δυσκολίες της καθημερινής κλινικής πρακτικής.
Παρεμβάσεις οργανωτικής και ψυχολογικής ενδυνάμωσης με επίκεντρο την κλινική αυτονομία, προτείνονται προς τα άτομα που διαμορφώνουν την πολιτική υγείας.